

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **Share CAR!, z.s.**, IČ 06853854
sídlem Příbramská 67, 407 25 Verneřice
zastoupený advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou
sídlem Husovo náměstí 139, 584 01 Ledec nad Sázavou

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2024,
č. j. KUUK/131533/2024/DS/Chyt,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 12. 9. 2024, č. j. KUUK/131533/2024/DS/Chyt, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 17 362,7 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2024, č. j. KUUK/131533/2024/DS/Chyt, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Most (dále jen „magistrát“) ze dne 5. 6. 2024, č. j. MmM/076625/2024/OSČ-P/JR (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § Shodu s prvopisem potvrzuje: I.T.

125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 a § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Za spáchaný přestupek byla žalobci dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“).

2. Přestupku se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 3. 2. 2024 v 20:14 hodin, v obci Most, na ulici Jana Palacha u č. p. 1534, při řízení motorového vozidla tovární značky Škoda, registrační značky X, neznámý řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, stanovenou zákonem o silničním provozu na 50 km/h, a to o 17 km/h. Silničním rychloměrem byla vozidlu naměřena rychlost 70 km/h, s přihlédnutím k možné odchylce rychloměru ± 3 km/h činila naměřená rychlost vozidla nejméně 67 km/h.
3. Současně žalobce navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

4. V žalobě žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí pro neprokázání splnění podmínky dle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“). Současně žalobce namítal, že nebyla náležitě vypořádána jeho odvolací námitka, dle níž uvedená podmínka nebyla splněna – nebyla zveřejněna informace o umístění rychloměru, jakožto technického prostředku pořizujícího záznam.
5. Podle žalobce žalovaný při vypořádání uvedené odvolací námítky zkreslil judikatorní závěry Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), jenž vyslovil, že je při posuzování přestupkového jednání klíčové, aby byl důkaz pořízen ověřeným rychloměrem. Tento závěr však byl dle žalobce vysloven k technické nesprávnosti měření, nikoliv ve vztahu k nesplnění podmínky dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Dle žalobce je judikatura NSS k předmětné otázce naplnění podmínky dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii opačná, než jsou závěry žalovaného, přičemž poukázal na závěry rozsudku NSS ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018-36.
6. Žalobce dále upozornil, že správní řízení je vedeno zásadou jednotnosti řízení, tedy prvostupňové a napadené rozhodnutí tvoří jeden celek. Řízení před magistrátem a žalovaným je stále jedním řízením. S ohledem na uvedenou zásadu je nepodstatné, v jaké fázi řízení žalobce shora uvedenou námitku vznesl, přičemž podle žalovaného neměl magistrát důvod předmětný podklad dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii do spisu vkládat, neboť žalobce uvedenou námitku nevznesl již během řízení před magistrátem. Žalobce podotkl, že magistrát měl povinnost zjišťovat rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. I kdyby však tuto povinnost magistrát neměl, žalobce předmětnou námitku uvedl v odvolání, a proto měl žalovaný možnost na ni reagovat v odvolacím řízení a mohl do spisu založit nový podklad. Rovněž uvedený podklad mohl do správního spisu založit magistrát před postoupením odvolání žalovanému, a to dle § 86 odst. 2 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

7. Dále žalobce poukázal na závěry rozsudků Krajského soudu v Brně ze dne 26. 5. 2023, č. j. 34 A 30/2022-26, a ze dne 21. 11. 2023, č. j. 33 A 8/2022-40. Krajský soud v Brně posuzoval obdobnou situaci a dovedl, že shora uvedená námitka může být vznesena během správního řízení (i v řízení o odvolání), v takovém případě mají správní orgány možnost na námitku reagovat a její nevypořádání má za následek nezákonnost rozhodnutí. Pokud je však vznesena až v řízení před soudem, v takovém případě soud může doplnit dokazování. Žalobce zdůraznil, že v rozsudcích Krajského soudu v Brně správní orgány alespoň odkazovaly na zveřejnění informace na webové stránce, avšak tuto webovou stránku neprovedly jako důkaz. V nyní posuzované věci správní orgány na zveřejnění informace ani neodkazovaly, ani netvrdily, že vůbec byla zveřejněna. V nyní posuzované věci jde tedy o vadu vyšší intenzity.
8. Žalobce rovněž poukázal na závěry rozsudku NSS ze dne 12. 2. 2021, č. j. 2 As 214/2019-41, jenž se věnoval posouzení naplnění podmínky měření dle § 79a zákona o silničním provozu, přičemž jeho závěry lze vztáhnout i na podmínku dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Splnění uvedené podmínky je totiž také podmínkou, bez jejíhož splnění nelze pachatele trestat. Podle žalobce byly správní orgány povinny zkoumat naplnění podmínky dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii z úřední povinnosti a učinil-li žalobce splnění dané podmínky předmětem sporu, byly správní orgány povinny tuto námitku vyvrátit v rámci přestupkového řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou a zrekapituloval průběh správního řízení. K námitce žalobce žalovaný uvedl, že podklady založené ve správním spise osvědčují závěr, že řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost v místě měření rychlosti. Žalovaný podotkl, že správní řízení bylo se žalobcem vedeno pro objektivní odpovědnost provozovatele vozidla, proto stačilo „podezření“ ze spáchání přestupku neznámého řidiče. K informační povinnosti obecní police dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii žalovaný sdělil, že Městská policie Most tak učinila na webových stránkách, přičemž daná informace nemusí být nezbytně součástí správního spisu, a to zejména v případech, kdy je správním orgánům zřejmé, že daná informace existuje. Žalovaný uvedl, že žalobce absenci uvedené informace napadl až v odvolání, ačkoliv tak mohl učinit již v řízení před magistrátem. Konstatoval, že i případné doplnění správního spisu o podklad v souladu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii by nemohlo zpochybnit závěry prvostupňového rozhodnutí.

Replika žalobce

10. Žalobce v replice akceptoval soupis podkladů pro rozhodnutí, jak je předestřel žalovaný ve vyjádření k žalobě, avšak nesouhlasil s tvrzením, že tato sada důkazů postačovala pro rozhodnutí o jeho vině, protože žádný z důkazů neprokázal, že by obecní policie zveřejnila informaci o zřízení automatizovaného technického prostředku pořizujícího záznam. Žalobce označil za skandální úvahu žalovaného o tom, že by v řízení o přestupku provozovatele vozidla postačovalo pouhé podezření neznámého řidiče ze spáchání přestupku. Podle žalobce se řízení o přestupku provozovatele vozidla od jiných přestupkových řízení liší v tom, že není potřeba dokazovat zavinění. Protiprávní jednání však musí být prokázáno mimo důvodnou pochybnost, což se v posuzované věci stran uveřejnění informace o rychloměru nestalo. Žalobce podotkl, že soud nemůže nahrazovat

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

činnost správních orgánů a jako první předkládat zjištění k otázce, které se správní orgány ani přes výtku žalobce nevěnovaly. Žalobce konstatoval, že žalovaný přesvědčivě nevypořádal odvolací námitky, což je samo o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí, k čemuž poukázal na rozsudky NSS ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, a ze dne 31. 8. 2023, č. j. 9 As 226/2022-41. K odkazu žalovaného na webové stránky žalobce sdělil, že z nich mohl žalovaný vycházet, pokud by je založil do správního spisu a žalobce s nimi seznámil. Podotkl, že bylo možné vycházet z časové verze webových stránek aktuálních ke dni spáchání přestupku, nebo dni, který spáchání přestupku předcházet, k čemuž poukázal na rozsudky NSS ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, a ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019-35.

11. Ke znalosti z úřední činnosti žalovaný uvedl, že správní orgány jsou oprávněny vycházet ze skutečností, které jim jsou známy z úřední činnosti, avšak jsou vždy povinny tuto skutečnost v rozhodnutí uvést, včetně označení konkrétní úřední činnosti, ze které je správnímu orgánu daná skutečnost známa, k čemuž poukázal na právní věty rozsudku NSS ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009-129. Žalobce dále podotkl, že to byly správní orgány, kdo měl povinnost prokazovat jeho vinu, nebylo na žalobci, aby prokazoval svoji nevinu. Teprve v případě, že žalobce sporoval určitou skutečnost, kterou správní orgán prokázal, přesunulo se důkazní břemeno na žalobce. K tvrzení žalovaného o dvojinstančnosti řízení sdělil, že pokud by žalovaný zjistil zásadní důkazní deficity, které by vyžadovaly rozsáhlé dokazování, mohl prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit magistrátu k doplnění dokazování. Rovněž však mohl odvolací orgán doplnit dokazování sám. Nebylo na žalobci, aby uvedenou námitku vznášel ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí a napomáhal tak magistrátu k tomu, aby si obstaral potřebné důkazy k prokázání jeho viny. Žalobce naopak mohl uvedenou námitku uvést až ve správní žalobě, k čemuž poukázal na právní větu rozsudku NSS ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47. Závěrem žalobce poukázal na to, že splnění podmínky dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii je zcela zásadní skutečností, která musí být splněna vždy. Nezveřejnila-li obecní policie v rozporu s tímto ustanovením informaci o zřízení rychloměru, je jakékoli trestání vyloučeno z důvodu nezákonnosti prováděné kontroly rychlosti, k čemuž poukázal na rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2021, č. j. 1 As 151/2021-36.

Posouzení věci soudem

12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

14. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že nebyla náležitě vypořádána jeho odvolací námitka, dle níž nebyla v řízení splněna podmínka dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii – nebyla zveřejněna informace o umístění rychloměru, jakožto technického prostředku pořizujícího záznam.
15. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu NSS, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku NSS ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostal, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvážil a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Nelze navíc přehlédnout, že žalobce sám na vypořádání své odvolací námitky na straně 6 napadeného rozhodnutí upozorňuje, s obsahem napadeného rozhodnutí věcně polemizuje a klade vůči němu vlastní oponenturu, což by u nepřezkoumatelného rozhodnutí těžko připadalo v úvahu. Soud proto shledal napadené rozhodnutí plně přezkoumatelným. Výhrady žalobce podle názoru soudu představují nesouhlas s věcnými závěry žalovaného, jimiž se soud bude zabývat níže.
16. Dále se soud zabýval stěžejní námitkou, a to neprokázáním splnění podmínky dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii – nezveřejněním informace o umístění rychloměru, jakožto technického prostředku pořizujícího záznam. Podle žalobce s ohledem na zásadu jednotnosti řízení mohlo být naplnění uvedené podmínky prokázáno v řízení v prvním stupni i v řízení odvolacím.
17. Podle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii platí, že *„[o]becní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu.“*
18. Podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii platí, že *„[j]sou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“*
19. NSS ve svém rozsudku ze dne 12. 2. 2021, č. j. 2 As 214/2019-38, v odstavcích 31 až 33 uvedl: *„K názoru krajského soudu, že stěžovatelka nepředložila jediný důkaz, kterým by vyvrátila skutečnosti vyplývající se zákona případně z podkladů pro vydání rozhodnutí, je nutno upozornit, že stěžovatelka nemá povinnost prokázat, že k naplnění norem podmiňujících správní trestání nedošlo. Jsou to naopak správní orgány, které mají v souladu se zásadou materiální pravdy*

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

vyjádřenou v § 3 správního řádu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Lze taktéž poukázat na § 50 odst. 3 správního řádu, dle nějž, má-li být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Podle citovaných ustanovení správního řádu tak mají správní orgány povinnost prokázat, že jsou naplněny všechny zákonné podmínky pro vydání pro stěžovatelku nepříznivého rozhodnutí.

20. V tomto případě však ze správního ani soudního spisu neplyne, že ke splnění zákonné podmínky došlo. Krajský soud toto pochybení správních orgánů napravit mohl a měl, například vyžádáním listin, na základě nichž měření probíhalo, u žalovaného či příslušné složky Policie ČR, provedením důkazu obsahem webových stránek či jiným způsobem. Nic takového však neučinil. Odkaz na webové stránky uvedený v odůvodnění rozsudku krajského soudu, aniž by obsah stránek byl obsahem správního spisu či byl proveden jako důkaz před krajským soudem, obecně vzato nepostačuje, jde-li o skutkovou otázku v přísném slova smyslu (zde o prokázání, že v den měření bylo měřeno na místě určeném Policií ČR a že Městská policie Říčany postupovala v součinnosti s ní).“
21. Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 26. 5. 2023, č. j. 34 A 30/2022-26, v odstavci 29 uvedl: „Odlišná by byla situace, za které by žalobce tuto námitku vznášel teprve ve správní žalobě. V takovém případě by se soud mohl touto dílčí skutkovou okolností zabývat, jak učinil např. v rozsudku ze dne 30. 9. 2022, č. j. 34 A 34/2020-77, či ze dne 10. 11. 2021, č. j. 32 A 52/2020-68. Tak tomu však v posuzované věci nebylo. Skutečnost, že veřejnost byla o umístění radaru informována, je v návaznosti na odvolací námitku účastníka řízení nutné prokázat. Pokud žalovaný neprováděl dokazování obsahem webových stránek a pouze odkázal na skutečnost, že informace byly řádně zveřejněny a jsou veřejně dostupné, námitku neprokázání naplnění povinnosti dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii žalobce vznesl důvodně.“
22. Ze závěrů rozsudku NSS ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012-23, (publikovaným pod č. 2786/2013 Sb. NSS), vyplývá, že v řízení o přestupku se neužije § 82 odst. 4 správního řádu a obviněný tedy v tomto řízení může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopat nové důkazy i v odvolání a správní orgán nemůže odmítnout provést navržené důkazy pouze s poukazem na to, že nebyly navrženy v řízení v prvním stupni.
23. Soud konstatuje, že pro procesní použitelnost získaného důkazu, v tomto případě výstupu z automatizovaného rychloměru, je zapotřebí, aby byly splněny všechny podmínky související s jeho získáním stanovené zákonem. Přestože se výše citovaný rozsudek NSS ze dne 12. 2. 2021, č. j. 2 As 214/2019-38, výslovně nevztahuje na podmínku uveřejnění informace o zřízení stálého automatického technického systému (v posuzovaném případě automatizovaný rychloměr) obecní policií dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, lze jeho závěry vztáhnout i na tuto podmínku, neboť se rovněž jedná o zákonnou povinnost vztahující se k provozu automatizovaného rychloměru.
24. Ze spisového materiálu soud zjistil, že námitku neprokázání naplnění podmínky dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii vznesl žalobce poprvé v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 6 nebylo zveřejnění informace o umístění rychloměru nezbytnou součástí správního spisu, přičemž pro zjištění přestupkového jednání spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti podle žalovaného postačovalo dokazování provedené výstupem z rychloměru s identifikací měřeného vozidla a ověřovacím listem daného rychloměru, přičemž žalobce měl svoji námitku uplatnit již v řízení před magistrátem. K tomuto soud konstatuje, že v řízení o

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

přestupku se neuplatní zásada koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu, a proto bylo na žalovaném, aby uvedenou odvolací námitku řádně vypořádal a správní spis doplnil o žádaný podklad dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, což však žalovaný neučinil.

25. Závěr žalovaného, že prokázání zveřejnění informace o umístění rychloměru dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii nebylo v řízení o přestupku potřeba, je tedy nesprávný, přičemž nic nebránilo žalovanému, aby správní spis k odvolací námitce žalobce náležitě doplnil. Jelikož tak neučinil a v řízení neprokázal naplnění zákonné podmínky dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, byl výstup z automatizovaného rychloměru osvědčující překročení nejvyšší dovolené rychlosti vozidlem provozovaným žalobcem procesně nepoužitelným důkazem. Tím, že z tohoto procesně nepoužitelného důkazu žalovaný vycházel a uznal žalobce vinným z přestupku provozovatele vozidla zatížil řízení vadou podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
26. Soud podotýká, že žalovaný se v písemném vyjádření k žalobě snažil své pochybení napravit a uvedl v něm odkaz na webové stránky Městské policie Most, kde mělo být umístění automatizovaných rychloměrů uveřejněno dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Soud ponechává stranou otázku, zda na uvedeném odkazu jsou proklamované informace a zda tyto informace byly na daném odkazu uveřejněny i v době před spácháním posuzovaného přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, odst. 27). Podstatné je, že žalovaný nemůže nedostatky odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení dodatečně zhojit případným doplněním odůvodnění učiněným až v soudním řízení o přezkumu tohoto rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2018, č. j. 9 As 245/2017-32, odstavec 11).
27. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud bez jednání zrušil napadené rozhodnutí pro vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Soud dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému, v němž budou správní orgány dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázány právními názory vyslovenými soudem v tomto zrušujícím rozsudku.
28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch má vůči žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Soud tedy uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 17 362,7 Kč. Tato náhrada se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právní zástupkyně žalobce po 3 100 Kč za úkon podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů a § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „AT“) – převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT; z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta – dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 AT, z částky 4 620 za jeden úkon právní služby právní zástupkyně žalobce podle § 7 bod 5 a § 9 odst. 5 AT ve znění účinném od 1. 1. 2025 – podání repliky – § 11 odst. 1 písm. d) AT ve znění účinném od 1. 1. 2025; z částky 450 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta – jeden režijní paušál dle § 13 odst. 1 a 4 AT ve znění účinném od 1. 1. 2025; a z částky 2 492,7 Kč, která činí náhradu 21 % DPH z uvedených částek bez soudního poplatku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. prosince 2025

JUDr. Petr Černý, Ph.D.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.